

TESS
GERRITSEN

KARANLIĞIN
AYAK İZLERİ

—
Polisiye
Gerilim
—

Karanlığın Ayak İzleri

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Rizzoli & Isles serisi

Cerrah (#1)
Çırac (#2)
Günahkâr (#3)
İkiz Bedenler (#4)
Rehine (#5)
Mefisto Kulübü (#6)
Ruh Koleksiyoncusu (#7)
Buz Gibi Soğuk (#8)
Sessiz Kız (#9)
Bir Sırrım Var (#12)

Diğer kitaplar

Hasat
Kemik Bahçesi
Kayıp Kızlar
Ucubeler
İsimsiz Ceset
Gece Gelen

KARANLIĞIN AYAK İZLERİ

Orijinal adı: In Their Footsteps

© 1994, Tess Gerritsen

Yazan: Tess Gerritsen

İngilizce aslından çeviren: Cumhuriyet Mısırlıoğlu

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Mart Yayınları, 2014

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Mart 2020 / ISBN 978-605-09-7273-3

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Dilara Şebnem Esendemir

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / C Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Karanlığın Ayak İzleri

Tess Gerritsen

Çeviren: Cumhuri Mısırlıoğlu

Misty, Mary ve Kahvaltı Kulübü'ne

Giriş

Paris, 1973

Geç kalmıştı. Madeline böyle yapmazdı, hem de hiç yapmazdı.

Bernard Tavistock bir *cafe au lait* daha söyleyip beklemeye koyuldu. Kahvesini yudumlararken arada etrafa bakınıp gözleriyle karısını arıyordu. Fakat tek gördüğü, şehrin sol yakasına özgü turist ve Parisli manzaraları, kırmızı kareli masa örtüleri ve yazın doludizgin renklerinden oluşan bir tabloydu. Ortalıkta simsiyah saçlı karısından eser yoktu. Yarım saat geç kalmıştı; bu, trafik sıkışıklığına bağlı gibi görünmüyordu. Endişesi gittikçe artarken ayağını yere vurduğunu fark etti. Madeline, evlendiklerinden beri randevularına nadiren geç kalmıştı; sadece birkaç kez ve sadece birkaç dakika. Karılarının sürekli geç kalmasından mustarip çoğu erkek, gözlerini devirip homurdansa da, Bernard'ın böyle bir şikâyeti olmamıştı hiç. Dakik karısı Tanrı'nın bir lütufuydu ona. Güzel karısı. On beş yıllık evlilik hayatlarına rağmen güzelliğiyle onu hâlâ şaşırtabilen, büyüleyebilen, baştan çıkarabilen karısı.

Ama şimdi neredeydi sahi?

Saint-Germain Bulvarı'nda bir sağa bir sola gezdirdi gözlerini. Az önce ayağını yere vurduran huzursuzluğu, yerini şimdi düpedüz endişeye bırakmıştı. Yolda trafik kazası mı ol-

muştı acaba? Yoksa Fransız İstihbaratı'yla tek bağlantıları olan Claude Daumier son anda bir iş mi çıkarmıştı? Bu son iki haftadır her şey baş döndürücü bir hızla cereyan ediyordu. NATO istihbaratında bir köstebek olduğu iddiaları herkesi alarma geçirmiş, insanlar arkalarını kollamaya başlamış, kime güvenip kime güvenemeyeceklerini bilemez hale gelmişlerdi. Madeline günlerdir MI6 Londra'dan talimat gelmesini bekliyordu. Belki de son anda haber gelmişti, kim bilir.

Ama olsun, yine de kendisine haber vermesi gerekirdi.

Bernard tam ayağa kalkmış, telefona doğru gidecekti ki, garsonu Mario'nun ona el salladığını fark etti. Genç adam kalabalık masaların arasından süzülüp yanına geldi.

"Mösyö Tavistock, size telefonla mesaj bırakıldı. *Madam*'dan."

Bernard rahatlayıp iç geçirdi. "Nerede kalmış?"

"Kendisi yemeğe gelemeyeceğini söyledi. *Sizin* ona katılmanızı istiyormuş."

"Neredeymiş ki?"

"Bu adreste" dedi garson, üstüne domates sosu bulaşmış bir kâğıt parçası uzatarak. Kâğıdın üzerinde 66, Myrha So-kağı numara 5 yazıyordu.

Kaşlarını çattı Bernard. "Burası Pigalle'da değil miydi? Orada ne işi var ki?"

Sivri kafası ve kırmızı yanaklarıyla tipik bir Galyalı olan Mario omuz silkip, tek kaşını havaya kaldırdı. "Ben bilemem efendim. O bana adresi söyledi, ben de yazdım."

"Neyse, teşekkürler" diye karşılık verdi Bernard. Sonra cüzdanını çıkarıp garsona yüklü bir bahşişle birlikte *cafe au lait*'lerin parasını verdi.

"*Merci*" dedi Mario, kocaman bir gülümsemeyle. "Akşam yemeğinde burada olacak mısınız Mösyö Tavistock?"

"Hele bir karımı bulayım, bakarız" diye mırıldandı Bernard, Mercedes'ine doğru yürürken.

Arabayla Pigalle Meydanı'na doğru giderken yolda homurdanıp durdu. Karısı oraya hangi akla hizmet gitmişti ki? Orası Paris'in, kadınlar bir yana, erkekler için bile tekin sayılamayacak muhitlerinden biriydi. Neyse ki Madeline başının çaresine bakabilirdi; Bernard'ın içini rahatlatan tek düşünce buydu. Karısı, kendisinden bile iyi bir nişancıydı ve çantasından ayırmadığı otomatik tabancası her zaman dolu olurdu. Bernard, Berlin'de ölümden kıl payı kurtuldukları o günden sonra karısının bir daha silahsız dolaşmasına izin vermemişti. İnsan şu devirde en yakınına bile güvenemiyordu. MI6 olsun, Fransız İstihbaratı olsun, her yer beceriksizlerle doluydu. Madeline'in, Doğu Almanlarla o binada bir başına kaldığı gün de arkasını kollayacak kimse yoktu. *Ben zamanında yetişmeseydim...*

Hayır, o korkuyu bir daha kesinlikle yaşamayacaktı.

Zaten Madeline de dersini almış, sürekli dolu olan silahı, gardiobunun değışmez bir aksesuarı olup çıkmıştı.

Chapelle Sokağı'na saptığında ucuz gece kulüplerine, köşe başlarını mesken tutmuş, yarı çıplak kadınlara iğrenerek bakıp başını iki yana salladı. Kadınlar Mercedes'i görünce ona doğru yürümeye başladılar. Umutsuzca ve çaresizce. Amerikalılar, arzularını hızlıca ve zahmetsizce giderebildikleri bu muhite "Domuz Sokağı" diyordu. *Ah Madeline*, diye düşündü Bernard, *aklını yitirdin herhalde. Seni buraya ne getirmiş olabilir, çok merak ediyorum.*

Oradan Bayes Bulvarı'na, oradan da Myrha Sokağı'na geçti ve 66 numaralı kapının önünde durdu. Kafasını kaldırıp, sıvası kalkmış, balkonları bel vermiş üç katlı binaya hayret içinde baktı. Karısı onunla bu fare deliğinde buluşmak mı istemişti gerçekten? Mercedes'in kapısını kilitlerken, *Döndüğümde araba buradaysa şanslıyım*, diye düşündü. Ardından, gönülsüzce girdi binaya.

İçeri girer girmez merdivende çocuk oyuncakları gördü, dairelerden birinden gelen radyo sesi çalındı kulağına. De-

mek ki burada yaşayanlar vardı. Kızarmış soğan ve sigara kokuları arasında çıktı merdivenleri. İkinci kattaki kapıların üstünde üç ve dört numaraları görünce devam edip en üst kata çıktı. Tavan arasına açılan alçak kapının üstünde beş yazdığını görünce durdu.

Gidip kapıyı çaldı. Ses yok.

“Madeline?” diye seslendi sonra. “Bu bir şaka mı?”

İçeriden yine ses seda çıkmadı.

Kapıyı şöyle bir zorladı; kilitli değildi. Bunun üzerine kapıyı itip çatı katından içeri adımını attı. Pencerelerdeki panjurlardan süzülen ışık, duvarlara gölgelerini çiziyordu. Bir duvara dayalı pirinç karyolalı bir yatak vardı; en son yatandan kalma çarşaflar kırışık haldeydi. Yatağın başındaki sehpanın üstünde ise iki kirli kadeh, boş bir şampanya şişesi ve seks oyuncaklarına benzeyen çeşitli plastik parçalar vardı. Odanın içinde alkol, ter ve kızışmış bedenlerin kokusu vardı.

Bernard’ın şaşkın bakışları, çok geçmeden karyolalı yatağın dibinde duran yüksek topuklu bir kadın ayakkabısına çevrildi. Ardından kaşlarını çatıp, yatağa doğru bir adım attı ve o anda ayakkabının, ışıktan parlayan bir kan gölünün ortasında durduğunu fark etti. Yatağın dibine geldiğindeyse hayretle donakaldı.

Yerde yatan, karısıydı. Simsiyah saçları, bir kuzgunun kanatları gibi açılmıştı. Gözleri aralıktı. Beyaz bluzunun üç yerinde büyük kan lekeleri vardı.

Hemen karısının başında diz çöktü Bernard. “Hayır” dedi. “*Olamaz.*” Yüzüne dokundu sonra, parmaklarını, kadının hâlâ sıcak olan yanaklarında gezdirdi. Ardından kulağını göğsüne, karısının kana bulanmış göğsüne bastırıp dinledi: Ne bir kalp atışı ne de bir nefes duymuştu. Ve o anda gırtlığından bir hıçkırık, acı dolu bir çığlık yükseldi. “*Madeline!*”

Karısının ismi odada yankılanırken, dışarıdan bir ses geldiğini duydu. Ayak sesleriydi bu. Yavaş yavaş yaklaşan ayak sesleri...

Bernard arkasına dönüp baktığında, Madeline'in silahının şimdi ona doğrultulduğunu gördü şaşkınlıkla. Sonra kafasını kaldırıp, namluyu tutan yüze baktı. Çok anlamsızdı bu! Hem de çok.

“Neden?” diye sordu Bernard.

Fakat cevap olarak duyduğu tek şey, susturuculu tabancanın boğuk sesi oldu. Ve merminin darbesiyle birlikte yere, Madeline'in yanına yığıldı. Kısa bir süre de olsa, yanında yatan karısının bedenini, parmaklarına değen ipeksi saçlarının yumuşaklığını hissetti. Ardından bir gayretle uzanıp başını okşadı kadının. *Aşkım*, diye düşündü o anda. *Biricik aşkım*.

Ve sonra eli düştüğü yerde öylece kaldı.

Buckinghamshire, İngiltere
Yirmi yıl sonra

Jordan Tavistock, Hugh Amca'nın rahat koltuğuna gömülüp, bu dünyadan uzun yıllar önce göçüp gitmiş olan akrabasının, talihsiz Lovat Kontu'nun duvarda asılı portresine baktı, daha önce binlerce kez yaptığı gibi keyifle. Şu kaderin cilvesine bak sen, diye düşündü sonra; koskoca Lord Lovat, bir şömine rafının üstündeki şerefli yerinden bakıyor. Tower Hill'de kellesini kaybetmiş –İngiltere tarihinde, resmi olarak başı kesilerek idam edilen son insan olan– akrabalarının resmini başköşeye asmaları, Tavistocklar'ın kendilerine özgü tuhafıklarının en büyük kanıtlarından biriydi herhalde. Jordan kadehini talihsiz konta doğru kaldırıp, *sherry*'sinden büyük bir yudum aldı. Ona kalsa, kendine bir kadeh daha koyardı ama saat beş buçuk olmuştu ve Bastille Günü daveti için çağrılan konuklar gelmeye başlamış olmalıydı. *Beynimin birkaç gri hücreyi sağlam kalsın bari*, diye düşündü. *İnsanların gevezeliklerini başka türlü çekemem yoksa.*

Jordan gevezelik etmekten oldum olası hazzetmezdi, ama onun aksine, Hugh Amcası bu havyarlı, siyah kravatlı partilerin müptelasıydı neredeyse. Neyse ki, evlerinde konuk ettikleri Sir Reggie ve Leydi Helena Vane'in onuruna düzenlenen bu davet, her zamanki atlı süvari geçidinden da-

ha ilginç olacağa benziyordu. Bu, Hugh Amca'nın İngiliz İstihbarat'ından emekli olduğundan beri verdiği ilk partiydi ve MI6'dan bazı meslektaşları da gelecekti muhakkak. Hele bir de, ekonomi zirvesi için Londra'ya gelmiş olan birkaç eski dost da katılacak olursa, gece kim bilir ne kadar eğlenceli geçecekti. Bir grup eski casus ve diplomat bir araya geldi mi, her türlü sürprize açık olmak gerekirdi.

Amcası alışma odasına homurdanarak girince kafasını kaldırıp ona baktı Jordan. Hugh smokinini giymiş, çaresizce papyonuyla boğuşuyordu.

“Jordan, gel şu lanet şeyi takmama yardım et” dedi Hugh.

Jordan da bunun üzerine koltuktan kalkıp amcasının yanına gitti, sıkıştırdığı papyonu zd. “Davis nerede? Böyle şeylerde daha beceriklidir o.”

“Onu, kız kardeşini almaya gönderdim.”

“Beryl yine mi dışarı çıkmış?”

“Elbette. Kıza ‘kokteyl parti’ dediğin anda ortadan kayboluyor.”

Jordan az önce açtığı kumaşı papyon şeklinde bağlamaya başlamıştı bile. “Beryl partilerden hiçbir zaman hoşlanmadı zaten. Aramızda kalsın ama, şu Vaneler'den de gına gelmiş olmalı.”

“Neden? Nelerini beğenmiyor ki? Bence onlar...”

“Birbirlerine sürekli laf sokup duruyorlar.”

“Ah, o mu? İyi de onlar hep böyleler. Ben artık duymuyorum bile.”

“Peki Reggie'nin, yavru köpek gibi Beryl'in peşinden ayrıl-mamasına ne demeli?”

“Etrafta güzel bir kadın oldu mu” dedi Hugh gülerek, “Reggie, dediğin gibi, bir yavru köpekten farksız olur.”

“O halde Helena'nın sürekli onunla uğraşmasına şaşırma-malı.” Jordan geri çekilip amcasının papyonuna baktı kaşla-rını çatarak.

“Nasıl durdu?”

“İş görür.”

Hugh kafasını çevirip duvardaki saate baktı. “Ben gidip mutfağa bir göz atayım. Bakayım her şey yolunda mı. Bu arada Vaneler neden hâlâ inmediler?”

Onu duymuşlar gibi, bir anda merdivenden sesler gelmeye başladı. Lady Helena her zamanki gibi kocasını haşlıyordu. “Demek ki birilerinin bazı şeyleri gözüne sokması gerekiyor” dedi.

“Ve nedense o birileri de hep sen oluyorsun.”

Sir Reggie bir hışımla çalışma odasına daldı; arkasından da karısı. Bu bariz uyumsuz çifti ne zaman görse düşünmeden edemiyordu Jordan. Yakışıklı, kır saçlı Sir Reggie ve yanında fare gibi kalan karısı. Belki de bu eşleşmeyi en iyi, Helena’nın aileden kalma yüklü mirası açıklayabilirdi. Para her zaman güçlü bir eşitleme aracıydı ne de olsa.

Saat altıya gelirken Hugh, kadehlere *sherry* doldurup etrafındakilere uzattı. “Kalabalık gelmeden önce” diye söze girdi, “Paris’e sağ salim dönmenize kadeh kaldırmak istiyorum.” Herkes aynı anda birer yudum aldı kadehlerinden. Eski dostların, birlikte geçirdikleri güzel günleri andıkları sessiz bir seremoniydi bu.

Ardından kadeh kaldıran Reggie oldu bu kez. “Bu da İngiliz misafirperverliğine gelsin. Her zaman kalbimizdesiniz!”

Ön kapıdan, taşlık yola giren arabaların sesleri gelmeye başlamıştı. Hep birlikte cama gidip, görüş alanına giren ilk limuzine baktılar. Araba öne gelip durduktan sonra şoför inip kapıyı açtı ve dışarı, dolgun hatlarını, alev alev yanan yeşil elbisesiyle ortaya koymaktan çekinmeyen, orta yaşlı bir kadın indi. Onun arkasından da mor, ipek gömleklili genç bir adam inip kadının koluna girdi.

“Yüce Tanrım, Nina Sutherland ve şımarık oğlu geldi” diye homurdandı Helena. “Kadının bir tek çalı süpürgesi eksik.”

O anda yeşil elbiseli kadın, dördünün toplanmış, camdan bakmakta olduklarını fark edip, “Merhaba Reggie! Helena!” diye seslendi onlara.

Hugh da kadehini bırakıp, “Şu barbarları karşılama zamanı geldi” dedi iç geçirerek. Sonra Vaneler’le birlikte, misafirlerle hoş geldin demek üzere aşağı indiler.

Jordan ise arkada kalıp içkisini bitirdi, yüzüne uygun bir gülümseme kondurdu ve tokalaşmak üzere elini hazırladı. Bastille Günü! Parti vermek için daha iyi bir bahane bulamamışlar mıydı? Son kez, gömleğinin yakasını düzelitti, smokinin kuyruğunu çekiştirdi ve istemeyerek de olsa çıktı dışarı. Bakalım bu gecenin güzeli kim olacaktı?

Kız kardeşi nerede kalmıştı sahi?

O esnada, Jordan Tavistock’un endişelerinin biricik nedeni, atının sırtında, dörtnala gidiyordu. Zavallı yaşlı Froggie’nin de egzersize ihtiyacı var, diye düşünüyordu Beryl. Sadece onun mu? Benim de var tabii. Rüzgâra karşı başını eğmiş, Froggie’nin yeleleri yüzünü yalarken, hem atının hem de etraftan gelen sıcak temmuz toprağının kokusunu içine çekiyordu. Bu gezintiden Froggie de en az onun kadar hoşlanmış olmalıydı. Beryl, hayvanın kaslarının, daha hızlı gidebilmek için nasıl gerildiğini hissedebiliyordu. O da benim gibi şeytanın teki, diye düşündü Beryl, sonra da, zavallı Hughie Amca’nın her duyduğunda korkuyla büzülüşü o vahşi kahkahalarından birini patlattı. Neyse ki açık havada, dışarıdaydı; edepsiz kadınlar gibi gülebilirdi ve kimse dayamazdı onu. Keşke hep böyle at sırtında, sonsuza kadar gidebilseydi! Ama etrafı çitlerle ve duvarlarla çevriliydi. Tıpkı hayatı gibi. Bu arada zavallı atını sürekli mahmuzladığının farkında değildi; daha hızlı giderek, peşindeki şeytanları geride bırakmak istiyor gibiydi.

Eski sırlar da bir gün açığa çıkar...

Beryl Tavistock, anne babasının yirmi yıl önceki şüpheli ölümünün etkisinden kurtulamamıştır. Onu altüst eden bir haberle, gerçeğin peşine düşmeye karar verir. Beryl tehlikeli sorular sormaya başlayınca kendini beklenmedik bir kovalamacanın içinde bulur.

Araştırması onu ailesini kaybettiği Paris'in sokaklarından güneşli bir Yunan adasına kadar götürür. Casusların dünyasının içine çekildikçe ihtiyacı olan yardımı eski CIA ajanı Richard Wolf'tan alacaktır.

Ama bu dünyada birilerine güvenmek zordur; arkadaşlar düşmanlara, düşmanlar katillere dönüşebilir.

Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, California Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'ın çok satanlar listesine giren *Hasat*'la dünya çapında başarı kazandı. Yazarın *Kemik Bahçesi*, *Mefisto Kulübü*, *Ruh Koleksiyoncusu*, *Buz Gibi Soğuk*, *Sessiz Kız*, *Kayıp Kızlar*, *Çırak*, *Günahkâr*, *İkiz Bedenler*, *Bir Sırrım Var*, *Rehine*, *Gece Gelen* adlı romanları ve *Ucubeler* ile *İsimsiz Ceset* adlı öyküleri Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük okur kitlelerine ulaştı.

Çeviren: Cumhuriyet Mısırlıoğlu

televizyon edilem
KDV'siz
satıp fiyatı

₺ 33

ISBN 978-605-09-7273-3

ISBN 978-605-09-7273-3

9 786050 972733

Doğan
Kitap